

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 · 50 · 2009

ПЕТТИ ОДДЕЛ

КАМИЛОВА ПРОТИВ
РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

(Апликација бр. 34151/03)

ПРЕСУДА
СТРАЗБУР

8 Октомври 2009

Оваа пресуда ќе стане конечна во согласност со условите предвидени во член 44 став 2 од Конвенцијата. Истата може да биде предмет на редакциски измени.

Напомена: Македонскиот превод на текстот на одлуката на Европскиот суд за човекови права е исклучиво информативен и од него не произлегуваат никакви права и/или обврски. Единствено официјалниот текст на одлуката на Европскиот суд за човекови права на англиски и/или француски јазик, објавена од страна на Судот е автентичен и се смета за оригинал. Не е дозволено објавување на овој превод на било каков начин без претходна дозвола од страна на Министерството за правда на Република Македонија, освен во случај доколку се користи за информирање.

Во случајот на Камилова против Република Македонија,

Европскиот суд за човекови права (Петти оддел), заседавајќи во совет составен од:

Peer Lorenzen, Претседател

Renate Jaeger,

Karel Jungwiert,

Rait Maruste

Mark Villiger,

Isabelle Berro – Lefevre,

Мирјана Лазарова Трајковска, судии,

и Claudia Westerdiek, секретар на одделот,

расправајќи на затворена седница на 15 Септември 2009 ,

ја донесе следнава пресуда, која беше усвоена на истиот датум:

ПОСТАПКА

1. Случајот започна со жалба (А.бр. 34151/03) против Република Македонија, поднесена до Судот согласно членот 34 од Конвенцијата за заштита на човековите права и основни слободи (“Конвенција“) од страна на македонскиот државјанин г-ѓа Катерина Камилова (“жалителот“) на 21 октомври 2003.
2. Македонската Влада (“Владата“) беше застапувана од страна на Агентот, г-ѓа Р. Лазареска – Геровска.
3. На 19 Јуни 2007 година Претседателот на Петтиот оддел одлучи за жалбата да ја извести Владата Тој исто така одлучи да ја испитува основаноста на жалбата едновремено кога и за нејзината допуштеност. (Член 29 § 3).

ФАКТИ

I.ОКОЛНОСТИ НА СЛУЧАЈОТ

1. Жалителот е роден во 1941 година и живее во Гевгелија.
2. На непрецизиран датум 1996, жалителот иницирала парница против г-дин Д (должник), барајќи враќање на големиот долг врз основа на заем која што таа му го дала нему, 1995 година.
3. На 29 Април 1998 тие постигнале судско порамнување, согласно кое што должникот требал да го надомести долгот во еднакви месечни износи.
4. На 19 Јануари 1999 Основниот суд Гевгелија (“првостепениот суд) го одобрил барањето на жалителката од 11 Јануари 1999 со кое се наложува присилно извршување на долгот од судската спогодба, намален за 300 DM, кои должникот во меѓувреме ги платил. Жалителот предложила попис, процена и продажба на подвижен и недвижен имот сопственост на должникот. На 17 Мај 2000 таа понатаму го прецизирала нејзиното барање, барајќи предмет на извршување да бидат куќата и парче земја (“сопственоста”). Во врска со ова таа доставила извадок од земјишниот регистар (“регистарот”) датиран од 21 Октомври 1999 кој го потврдувал сопственичкото право врз сопственоста на должникот. Таа исто така барала првостепениот суд да стави прибелешка врз имотот на должникот, со цел да се обезбеди нејзиното побарување.

5. На 15 Јуни 2000 првостепениот суд наложил проценка на имотот. Тоа било спроведено на 10 Октомври 2000. Првостепениот суд ова го констатирал со одлука од 22 Март 2001. Таа била доставена до должникот на 28 Ноември 2006.

6. Помеѓу 28 Ноември 2006 и 17 Април 2007, првостепениот суд наложил 4 одложувања заради отсуство на должникот.

7. Со поднесоци од 25 Април 2007 и 5 Јуни 2007 последователно, жалителот го информирала првостепениот суд дека должникот извршил трансфер на имотот во сопственост на неговиот татко, врз основа на судска одлука од 14 Март 2001. Таа барала првостепениот суд да продолжи со присилното извршување, бидејќи жалителот повторно ја стекнал сосптеноста на сопственоста откако неговиот татко починал.

8. Понатаму не биле преземени никакви извршни дејствија за извршување на побарувањето на жалителот

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАШНО ЗАКОНОДАВСТВО

9. Член 3 од Законот за извршување (“Законот“)од 2005 утврдува дека извршувањето го спроведуваат приватни извршители.

13. Членот 238 од Законот определува дека извршните постапки започнати пред стапување во сила на Законот, продолжуваат да се извршуваат заклучно со 31.12.2007 година според Законот за извршна постапка. По тој датум се применува Законот од 2005 година.

ПРАВО

I. НАВОДНА ПОВРЕДА НА ЧЛЕНОТ 6 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

10. Жалителот се жалел согласно член 14 од Конвенцијата по однос на неизвршувањето на нејзиното побарување утврдено со судската спогодба. Судот смета дека жалбените наводи на жалителот потпаѓаат под обврската за разгледување согласно членот 6 § 1 од Конвенцијата од кои релевантните делови се следниве:

“Во определувањето на...граѓанските права и обврски секој има право на фер...судење...од страна на ...трибунал...”

A. Допуштеност

11. Владата не поднесе никакви приговори по однос на допуштеноста на жалбата.

12. Судот забележува дека жалбата не е очигледно неоснована во смисла на Член 35 § 3 од Конвенцијата. Понатаму забележува дека не е недопуштена ниту по некој друг основ. Заради тоа мора да ја прогласи за допуштена.

Б. Основаност

1. Поднесоци на страните

13. Владата се произнесе дека побарувањето на жалителот не можел да се изврши заради недостаток на средства кај должникот. Во врска со ова, тие тврдеа дека жалителот

погрешно барал извршување врз сопственоста, која што не била во посед на жалителот.Тие понатаму спореа дека жалителот не предложил алтернативни средства на извршување како и тоа да бара забрзување на постапката.

14. Тие исто така тврдеа дека домашните судови не може да се сметаат за одговорни за одложувањата предизвикани од односните страни. Неактивноста на првостепениот суд помеѓу 2001 и 2006 се должела на пропуштањето на жалителот да предложи други средства на извршување. На крајот, на располагање на жалителот му стоела опцијата да бара извршување согласно Законот, пред приватните извршители (види ставови 12 и 13 понапред).

15. Жалителот ги оспори тврдењата на Владата изјавувајќи дека должникот го имал статусот на сопственик на имотот во моментот на одредување на извршната постапка.Таа исто така спореше дека постапката мирувала повеќе од 5 години.

1. Оцена на Судот

а) Општи принципи кои произлегуваат од праксата на Судот

16. Судот потсетува дека правото на суд би било илузорно доколку домашниот правен систем на државата- договорничка дозволи конечна и обврзна судска одлука да остане неоперативна на штета на една страна. (види *Jankulovski v. the Republic of Macedonia*, no. 6906/03, § 33, 3 July 2008). Понатаму, одложувањето на пресудата би можело да биде оправдано во определени околности. Но, сепак тоа не може да се смета за оправдано ако ја нарушува самата смисла на правото

загарантирано со Членот 6 став 1 (види, *mutatis mutandis*, *Pecevi v. the Republic of Macedonia*, no. 21839/03, § 29, 6 November 2008). Одговорноста на државата во извршувањето на приватените пресуди не треба да е повеќе од ангажман на државните органи, вклучувајќи ги и домашните судови, во процесот на извршување. Сепак, државите имаат обврска да обезбедат усогласување со процедурите пропишани во законодавството за извршување на конечните пресуди (види *Fuklev v. Ukraine*, no.71186/01, §§ 67 and 91, 7 June 2005).

(б) Примена на овие принципи во односниот случај

17. Судот забележува дека извршната постапка започната на 11 Јануари 1999 кога жалителот барала првостепениот суд да ја изврши судската спогодба. Иако немало формална одлука за завршување на извршната постапка пред домашните судови, може да се смета дека таа завршила на 31. 12. 2007 година, кога согласно членот 238 од Законот, извршувањето можело да продолжи пред извршителите (види став 13 понапред).

18. Судот забележува дека во извршната постапка, жалителот предложила попис, процена и продажба на имот и доставила потврда со која што се верификува статусот на должникот. Преносот на сопственоста на таткото на должникот е извршен подоцна од издавањето на извршното решение. Судот забележа дека изминале повеќе од 9 месеци за првостепениот суд да ја одреди вредноста на имотот и дополнителни 5 години, 8 месеци и 6 дена, да му се достави таа одлука на должникот (види став 8 понапред). На крајот, Владата не специфицираше, кое правно

средство би можел да го искористи жалителот да ја забрза извршната постапка (види *Atanasovic and Others v. the Republic of Macedonia*, no. 13886/02, § 39, 22 December 2005).

19. Со оглед на претходно изнесеното, Судот смета дека воздржувајќи се од преземањето на адекватни и ефективни мерки за извршување на судската спогодба, во периодот од 11 Јануари 1999 и 31 Декември 2007 година, домашните судови ги оневозможиле одредбите на Членот 6 став 1 од Конвенцијата од нивниот корисен ефект.

20. Според тоа постои повреда на членот 6 § 1 од Конвенцијата .

II. ПРИМЕНА НА ЧЛЕНОТ 41 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

21. Членот 41 од Конвенцијата пропишува:

“Кога Судот ќе оцени дека постои повреда на Конвенцијата или на протоколите, и доколку внатрешното право на засегнатата Висока договорна страна овозможува само делумна репарација на штетата, тогаш доколку е тоа неопходно, Судот ќе му додели правична отштета на оштетениот..”

22. Жалителот не поднесе никакво барање за правичен надомест согласно Правилото 60 од Деловникот на Судот. Според тоа Судот не досудува надомест согласно членот 41 од Конвенцијата (види *Jankulovski v. the Republic of Macedonia*, cited above § 41).

ОД НАВЕДЕНИТЕ ПРИЧИНИ, СУДОТ ЕДНОГЛАСНО

1. *Ја прогласи* жалбата за допуштена

2. *Смета* дека има дека има повреда на членот 6 став 1 од Конвенцијата, во однос на должината на постапката;

Изготвено на Англиски, и доставено на писмено на 8 Октомври 2009, согласно Правило 77 §§ 2 и 3 од Деловникот на Судот

Claudia WESTERDIEK
Секретар

Peer LORENZEN
Претседател